

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

30 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte – Petru Ursache,
Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de avocatul Anatolie Bobu în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ungheni din 22 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Gherasim Anatolie Anatolii, născut la 08 aprilie 1979, originar și domiciliat or. Ungheni, str. G. Crestiuc 4 A, ap.31.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.10.2013 - 22.07.2014;

Instanța de apel: 04.08.2014 - 23.09.2015;

Instanța de recurs: 18.11.2015 - 30.03.2016.

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 22 iulie 2014, Anatolie Gherasim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal, cu încetarea procesului penal, din motivul intervenirii termenului de prescripție.

Totodată, s-a dispus admiterea acțiunii civile, cu încasarea de la inculpatul Anatolie Gherasim în beneficiul SRL „Euroatlant” a sumei de 15568 (cincisprezece mii cinci sute șazeci și opt) lei 90 bani, cu titlu de prejudiciu material.

2. Pronunțând sentința, prima instanță a menționat, că inculpatul Anatolie Gherasim a fost pus sub învinuire pentru faptul că, în primăvara anului 2010 din depozitul ce aparține SRL „Cavio”, au fost sustrate 12 scaune cu braț model „113 A”, în stare crudă, la prețul de 371,51 lei pentru o unitate, 2 mese model „CV 101” în stare crudă, la prețul de 4297,01 lei pentru o unitate și 1 pat nefinisat model „FS 2203” la prețul de 2515,84 lei, astfel fiind cauzat întreprinderii un prejudiciu material în valoare totală de 15568,90 lei.

3. **Inculpatul**, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea cererii de apel inculpatul a menționat, că activând în calitate de hamal la depozitul SRL „Cavio”, el nu a avut încheiat cu angajatorul un contract de răspundere materială. La desfășurarea inventarierilor în cadrul întreprinderii, el a participat de mai multe ori, însă nu au fost depistate neajunsuri.

Prima instanță a neglijat declarațiile martorului Alexandru Pascaru, care fiind lemnar, a declarat, că scaunele și masa i-au fost aduse de niște persoane necunoscute, care l-au rugat să le asambleze, spunându-i că aceste obiecte au fost aduse din România.

În legătură cu acest fapt, a fost solicitată informația despre furnizorul român pentru stabilirea dacă în afară de SRL „Cavio”, dețin și alți cumpărători părțile componente de mobilă identice, demers care a fost însă respins de către instanța de judecată.

Inculpatul a evidențiat, că i-a fost încălcat dreptul la apărare, deoarece a încercat să dovedească, că asemenea mobilă este adusă în țară și de către alte persoane, iar proprietarul nu are dreptul de a declara scaunele și masa de la Adrian Solomon, ca fiind proprietatea sa.

Astfel, prima instanță neîntemeiat a considerat ca probă incontestabilă faptul, că proprietarul a recunoscut mobila ca fiind proprietatea sa, cu toate că pe ele nu existau careva semne distinctive, însemnări referitor la producător și proprietar.

Inculpatul a invocat, că prima instanță incorect a aplicat prevederile art. 60 Cod penal, cu încetarea procesului penal, deoarece în cazul dat urma a fi emisă o sentință de achitare prin prisma art. 390 Cod de procedură penală.

La fel, apelantul a indicat, că prima instanță ilegal a dispus admiterea acțiunii civile, deoarece cauza nu a fost examinată în fond.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 septembrie 2015, a fost admis apelul inculpatului, casată parțial sentința cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care procesul penal intentat în privința lui Anatolie Gherasim în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, a fost încetat din motivul intervenirii termenului de prescripție.

În rest, a fost menținută sentința.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că prima instanță nu a respectat normele procesuale ce țin de întocmirea sentinței prevăzute de art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, potrivit cărora partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.

Astfel, instanța de apel a evidențiat, că potrivit textului sentinței, prima instanță a concluzionat asupra vinovăției inculpatului, însă partea descriptivă nu cuprinde descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, dar expune rechizitoriul.

Prin urmare, în urma cercetării suplimentare a probelor solicitate de procuror, instanța de apel a ajuns la concluzia că probele cercetate corespund cerințelor stipulate de art. 101 Cod de procedură penală, adică sunt pertinente, concludente, utile, fiind în coroborare între ele și demonstrând în deplină măsură vinovăția inculpatului Anatolie Gherasim în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a constatat, că probele cercetate de către prima instanță și suplimentar în ședința instanței de apel, permit a reține în sarcina inculpatului Anatolie Gherasim faptul că acesta, în primăvara anului 2010 din depozitul ce aparține SRL „Cavio”, a sustras 12 scaune cu braț model „113 A” în stare crudă, la prețul de 371,51 lei pentru o unitate, 2 mese model „CV 101” în stare crudă, la prețul de 4297,01 lei pentru o unitate și 1 pat nefinisat model „FS 2203” la prețul de 2515,84 lei, astfel fiind cauzat întreprinderii un prejudiciu material în valoare totală de 15568,90 lei.

Instanța de apel, a considerat, că nu pot fi reținute afirmațiile inculpatului Anatolie Gherasim invocate în cererea de apel, precum că au fost ignorate declarațiile

martorului Alexandru Pascaru, deoarece acesta fiind audiat în ședința de judecată (f. d. 247, vol. I) a declarat, că inculpatul cu încă două persoane, seara, aproximativ la ora 19:00, i-a adus 12 scaune și masa pentru a le vopsi, aceste declarații fiind în concordanță cu declarațiile martorului Cătălin Solomon, care a indicat, că în anul 2010, a procurat de la inculpat scaunele și masa (f. d. 16, vol. III).

Argumentul inculpatului, precum că nu i-a fost admis demersul privind solicitarea informației despre furnizorul român, pentru a stabili dacă în afară de SRL „Cavio” dețin și alți cumpărători părțile componente de mobilă identice, instanța de apel l-a considerat declarativ, menționând că potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată un asemenea demers nu a fost înaintat, fiind înaintat doar demers privind acordarea termenului pentru solicitarea de la biroul vamal a actelor de revizie.

Cu referire la argumentul apelantului că, la 19 decembrie 2011, nu a fost efectuată inventarierea și actul de inventariere a apărut ulterior, instanța de apel l-a apreciat ca fiind neîntemeiat, indicând că la materialele cauzei este anexată copia actului respectiv, iar faptul neîntocmirii acestuia la data indicată, nu a fost confirmat în careva mod de inculpat.

La fel, instanța de apel a constatat netemeinicia cerinței inculpatului cu privire la adoptarea în privința sa a unei sentințe de achitare, menționând că, probele administrate în ansamblu dovedesc cu certitudine vinovăția lui Anatolie Gherasim în săvârșirea faptelor imputate, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpat reprezintă o modalitate de apărare și nu echivalează cu achitarea, de vreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii dovedesc vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la motivul invocat de apelant precum că, cauza penală nu a fost examinată în fond și prima instanță nu avea dreptul să se expună asupra acțiunii civile, instanța de apel a menționat că acest argument este pasibil respingerii, din motiv că potrivit art. 221 Cod de procedură penală, prima instanță corect a încasat prejudiciul material de la inculpat.

Totodată, instanța de apel în temeiul art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală și art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, a menționat, că infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (1) Cod penal, conform art. 16 Cod penal, face parte din categoria celor ușoare, de la săvârșirea cărei au expirat 2 ani, motiv din care, instanța a considerat necesar de a înceta procesul penal în privința lui Anatolie Gherasim.

5. Avocatul Anatolie Bobu în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a declarat recurs ordinar împotriva hotărârilor judecătorești adoptate la caz, solicitând casarea acestora și pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința inculpatului.

În motivarea recursului apărarea a menționat, că la examinarea cauzei nu au fost stabilite careva probe în confirmarea vinovăției lui Anatolie Gherasim, instanțele judiciare axându-se doar pe declarațiile reprezentantului părții vătămate referitor la asemănarea mobilei depistate de către proprietarul întreprinderii Iurie Chirinciuc, la o rudă a sa din s. Costuleni, r-nul Ungheni, Adrian Solomon, pe când ceilalți martori au descris doar faptul, că Anatolie Gherasim a lucrat la depozit unde avea un comportament exemplar.

Instanțele judecătorești au respins demersurile apărării referitor la efectuarea unei expertize de stabilire a identității mobilei depistate cu producția SRL „Cavio”, care se ocupă doar cu asamblarea pieselor aduse de la întreprinderile de producere a mobilei din

România, or simpla asemănare a mobilei depistate nu poate fi declarată ca producție a acestei întreprinderi.

Apărarea este de opinia, că la stabilirea vinovăției lui Anatolie Gherasim în săvârșirea infracțiunii de furt al pieselor de mobilier, era necesar ca organele de anchetă să stabilească modul și circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea.

Anatolie Gherasim, în virtutea obligațiilor de serviciu avea acces în depozit doar în prezența șefului depozitului, de aceea reieșind din volumul detaliilor, era imposibil de a sustrage mobila, deoarece după finisarea zilei de lucru, depozitul era încuiat și sigilat.

Zona economică liberă are statut special, pe teritoriul căreia orice mijloc de transport este verificat în detaliu cu prezentarea documentelor de însoțire a mărfii, iar scoaterea pieselor de mobilier de pe acest teritoriu, fără documente confirmative, este imposibilă.

Referitor la situația descrisă, reprezentantul părții vătămate a declarat, că întreprinderea mai dispune de un depozit în afara Zonei economice libere și posibil, că în procesul deplasării ei, putea fi efectuată sustragerea, însă aceste camioane sunt însoțite de către colaboratorii vamali.

Mai indică recurentul, că neajunsul pieselor de mobilier a fost depistat în urma inventarierii bunurilor, la 19 decembrie 2011, după eliberarea de la serviciu a lui Anatolie Gherasim, însă la organele competente nu a fost depusă cerere în vederea stabilirii persoanelor care au săvârșit sustragerea bunurilor respective, și numai după ce Iurie Chirinciuc a văzut mobilierul la rudele sale, a depus o plângere în vederea atragerii la răspundere penală a persoanelor care au sustras piesele de mobilier, fiind prezentat și actul de inventariere.

La fel, insistă apărarea că, nu au fost depistate neajunsuri la depozit nici până la această dată, cu toate că în învinuire este indicată săvârșirea infracțiunii de furt în anul 2010, iar afirmația, că în procesul inventarierii Anatolie Gherasim putea induce în eroare comisia de inventariere nu poate fi reținută, deoarece ceilalți membri ai comisiei aveau responsabilitatea de a îndeplini actul respectiv.

Apărarea susține, că instanțele judecătorești au ignorat declarațiile martorului Alexandru Pascaru, care a mărturisit, că mobila indicată i-a fost adusă de către persoane necunoscute, cetățeni români, iar solicitarea prezentării de către reprezentantul întreprinderii a informației despre furnizorul pieselor de mobilier, a fost respinsă sub pretextul secretului comercial, fiind astfel încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil, contrar cerințelor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

6. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursului declarat de apărare, solicitând respingerea acestuia ca neîntemeiat, deoarece argumentele la care face trimitere recurentul au constituit obiect de judecare în instanța de apel, care în conformitate cu prevederile art. art. 414, 417 Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere argumentată și detaliată.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, luând în considerație și argumentele expuse în referință, Colegiul penal conchide inadmisibilitatea acestuia, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței

de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului declarat de avocatul Anatolie Bobu în numele inculpatului Anatolie Gherasim, se deduce că acesta critică decizia instanței de apel sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În esență, cererea de recurs se axează pe ideea că instanța de apel incomplet a apreciat probele administrate la dosar și greșit a ajuns la concluzia vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, apărarea considerând că la caz sunt prezente temeuri de achitare a lui Anatolie Gherasim de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal.

Contrar solicitărilor recurentului, Colegiul penal, verificând argumentele recursului prin prisma materialelor cauzei și deciziei recurate, constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu exigențele stipulate exhaustiv în art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului inculpatului Anatolie Gherasim, din alte motive decât cele invocate în apel, cu casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care procesul penal intentat în privința inculpatului în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, a fost încetat în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

Astfel, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată, nefiind semnalizate erorile de drept invocate în recursul supus examinării, or instanța de apel corect a reținut încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpat, fiind prezente toate elementele componente de infracțiune prevăzute la art. 186 alin. (1) Cod penal.

Sub condiția de neîntrunire a elementelor infracțiunii se includ cazurile când nu a fost stabilită fapta care ar corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacelor de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Apreciind aspectele menționate în raport cu speța dedusă judecării, instanța de recurs apreciază ca fiind neîntemeiate criticile recurentului privitor la adoptarea unei decizii ilegale de către instanța de apel, aceasta deoarece instanța de apel a ajuns la concluzia corectă privind probele cercetate, care coroborând între ele, formează un ansamblu probatoriu ce dovedește vinovăția inculpatului Anatolie Gherasim în săvârșirea infracțiunii imputate și totalmente se combat cu argumentele aduse de către partea apărării în susținerea nevinovăției inculpatului.

Prin urmare, instanța de recurs, verificând suplimentar materialele dosarului, specifică faptul că, judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, remarcând că prima instanță la adoptarea sentinței a încălcat prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, deoarece concluzionând asupra vinovăției inculpatului, în partea descriptivă a sentinței nu a purces la descrierea faptei criminale, ca fiind dovedită, ci a expus-o conform rechizitoriului.

Așa fiind, se constată că la examinarea apelului, instanța de apel a adoptat o soluție corectă privind constatarea vinovăției lui Anatolie Gherasim în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal, iar reieșind din conținutul art. 16

Cod penal, a stabilit că infracțiunea respectivă face parte din categoria infracțiunilor ușoare și corect a ajuns la concluzia încetării procesului penal în baza temeiului prevăzut de art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal.

În ceea ce ține de dezacordul recurentului cu modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele de fond, Colegiul penal menționează că, aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în prima instanță, fie în instanța de apel, și dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Pe cale de consecință, în fapt, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind motivată, mai mult, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, a apreciat just probele cercetate, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, iar criticele din recursul declarat de partea apărării în acest aspect, sunt vădit neîntemeiate.

În continuare, Colegiul penal mai reține că criticele formulate de recurent au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și, căroră instanța de apel, le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în pct. 4.1. din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărârii atacate, nu s-au stabilit.

În atare circumstanțe, raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârii adoptate în cauza penală în privința inculpatului Anatolie Gherasim și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul Anatolie Bobu în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Anatolie Bobu în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Gherasim Anatolie Anatolii*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 aprilie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev